

Hagbart Berg: De Betragtninger, som den ærede Ordfører fremkom med, dels ved Lovforslagets Forelæggelse dels her i Dag, var saadan, at jeg i alt væsentligt kan give dem min Tilslutning, og jeg skal naturligvis ikke komme ind paa en Gentagelse af, hvad Ordføreren har sagt.

Vi ved jo imidlertid, at naar vi har drøftet Spørgsmaal af den Karakter, har der været ret delte Meninger om dem indenfor de forskellige Partier. Jeg er fuldkommen overbevist om, at de Betragtninger, som den højtærede Minister fremkom med her i Dag, finder en ganske overordentlig stor Tilslutning indenfor mit Parti. Venstre er villigt til at gaa ind i en Forhandling om det foreliggende Lovforslag, om dets Principper og dets Enkeltheder, med det Formaal paa dette Omraade at skabe en Lovgivning, der kan være til virkelig Nytte for Ædruelighedsarbejdet i vort Land.

Venstre er rent principielt ikke i samme Grad som Ordføreren's Parti Tilhænger af Folkeafstemningsprincippet i almindelige politiske Spørgsmaal. Men her er et Omraade, hvor vi i Forvejen i den alt bestaaende Lovgivning har erkendt, at her er en Sag af en saadan Karakter, at Afgørelsen bør ligge hos Befolkningen selv, saaledes som Tilfældet alt nu i Hovedsagen er ude i Kommunerne. Og Hovedformaalet med dette Lovforslag er altsaa en Videreførelse af det Selvstyre, som vi allerede har indenfor det mindre Omraade.

Jeg tror, at det er sundt, at man netop faar denne Sag ordnet saadan, at Befolkningen gennem Afstemning kan tage Stilling til disse Spørgsmaal. Jeg tror, at det f. Eks. ved Kommunevalg, kan være af Betydning, at man, naar der skal udpeges Medlemmer til Kommunalbestyrelsen, vælger de dertil bedst egnede og ikke lader en enkelt Sag som denne være afgørende, men at man saa giver Befolkningen en særlig Adgang til at træffe Afgørelse paa dette Omraade. Og en lignende Betragtning, en videregaaende Betragtning af samme Karakter, kan ligeledes gøres gældende ved de politiske Valg i al Almindelighed.

Nu vil jeg gerne understrege, hvad der er sagt af den ærede Ordfører, at dette Lovforslag ikke tager Stilling til selve Forbudsproblemet, men som sagt er en Videreførelse af Befolkningens Ret til selv at træffe Afgørelse i disse Sager. Man ønsker somme Tider fra flere Sider at stille dette Problem med Hensyn til Ædrue-

lighedsarbejdets Karakter op saaledes, at det drejer sig om, hvorvidt vi skal fremme Ædrueligheden ad Tvangens eller ad Fri- villighedens Vej. Saaledes kan Problemet efter min Formening aldeles ikke stilles op. Thi Forholdet er det simple, som ogsaa den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at Friheden med Hensyn til Alkoholnæringen er stedt til Hvile for næsten to Menneskealdrer siden.

Det er ganske naturligt, at Grundloven efter hele sin Karakter gik ud fra den Opfattelse, at der skulde være Frihed med Hensyn til Alkoholnæringen. Men da man saa Følgerne af den Frihed, gik man allerede i 1873 bort derfra. Vi har siden, i 1912 og 1924, faaet Love om Beværternæring, og jeg vil gerne i denne Forbindelse sige — det er nu en parentetisk Bemærkning —, at man har erkendt, at selve Alkoholnæringen er en Næring af særlig Karakter. Jeg mener egentlig, at det er en Fejl, at man i sin Tid under den foregaaende Regering lagde Bevillingsspørgsmaal og den Slags Ting ira Indenrigsministeriet over i Erhvervsministeriet. Jeg skulde tro, at det havde været naturligt, da der er et stærkt socialt Moment i hele denne Sag, at man ikke havde foretaget den Flytning.

Men Problemet er altsaa ikke i og for sig dette, at man stiller de to Principper, Tvang eller Frihed, skarpt op overfor hinanden; man er klar over, at vi her skal have en Lovgivning. Spørgsmaalet er kun, hvor vidtgaende denne Lovgivning bør være. Der er neppe ret mange i dette Land, der ønsker at gaa bort fra de lovmæssige Indskrænkninger, vi alt har paa Alkoholnæringens Omraade i Henhold til de Love, jeg nys nævnte; der er eksempelvis ingen, der ønsker at gaa bort fra Antals-Begrænsning; der er ingen, der ønsker at gaa bort fra det, vi fik gennemført ved den sidste Lov, der forbød Drikkeri og Udskænkning fra Butikker eller fra Arbejdspladser efter Arbejdstidens Ophør.

Altsaa, selve dette Problem er for saa vidt anerkendt næsten fra alle Sider, tror jeg at turde sige, at det er naturligt og nødvendigt, at vi med Hensyn til Alkoholnæring har ganske særlige Bestemmelser; og det er mig en Tilfredsstillelse specielt, at den højtærede Indenrigsminister i Dag har gentaget — hvad jeg ogsaa er klar over han er Tilhænger af —, at det er ønskeligt at naa til, hvad vi ikke fik gennemført ved den sidste Revision af Beværterloven, at man ligestiller Handel med Alkohol med Udskænkning. Thi jeg tror, det vil være et ikke uvæsentligt Fremskridt,